రామలింగం అచేతనుడై వింటున్నాడు. అతడిప్పుడు అల్లరి హాస్టల్ వార్డెన్‌లా లేడు. ఒక దారుణమైన విషయాన్ని వినటంవల్ల వచ్చిన వ్యథతో వయసు పదేళ్ళు మీద పడ్డవాడిలా వున్నాడు! చాలా దగ్గిరయిన నిండు కుటుంబం ఒకటి ఎలా ముక్కలు ముక్కలైందీ వింటూ బాధపడుతున్నాడు! చనిపోయిన కుటుంబ పెద్దా, చంపి పారిపోయిన చిన్నకొడుకూ -- ఆ నేరం పసివాడి మీదికి కాకుండా, తన మీద వేసుకున్న తల్లీ .... విచ్ఛిన్నమైపోయిన సంసారం.

ఇంత అంధకారంలోనూ సంతోషకరమైన విషయం ఏమిటంటే తన మేనకోడలికి కావలసినవాడు ఈ విధివలయంలో చిక్కుకోలేదు. ఆ నరసింహంగారి దయవల్ల చక్కగా చదువుకొని వృద్ధిలోకి వచ్చాడు. అది చాలు!

"బాబాయ్!"

ఆలోచన్లనుంచి తేరుకుని రామలింగం తలెత్తాడు "రాధ విషయం ఏమిటి ? తనకి నేనసలు గుర్తున్నానా?"

"ఈ మొత్తం కథలో అందరికన్నా ఎక్కువ కష్టపడింది రాధే బాబూ! పాపం దానికి ఊహ తెలియని వయసులో తాళి కట్టించాం. భర్త ఎనిమిదేళ్ళ పాటు కనబడకుండాపోతే అతడు చనిపోయిన వాడితో సమానమని మన శాస్త్రాలు ఘోషిస్తున్నాయని చెప్పి దాన్ని ఘోరంగా విధవరాల్ని చేశాము. మరో పెళ్ళి చేసుకొమ్మని ఎంత బ్రతిమాలినా ఆ అమ్మాయి వినలేదు. చిన్నప్పటినుంచీ దానికి సాంప్రదాయమంటే చాలా గౌరవం. తిరిగి దానిచేత బొట్టు పెట్టించటానికే ఎంతో కష్టపడవలసివచ్చింది. కాలేజీలో చేర్పించాము. అలాగయినా అది మారుతుందేమో అని మా ఆశ. కానీ చూశావుగా! అది ఏమాత్రం మారలేదు. దాని మనసు విరిగిపోయింది. ఎప్పుడూ దేవుడూ, పురాణాలూ అంటుంది. ఇప్పుడు నువ్వొచ్చావు కాబట్టి ఇక అంతా సుఖాంతమే అనుకో ..."

"కాదు బాబాయ్!" అన్నాడు మురళి ఒక నిశ్చయానికి వచ్చినట్టు "రాధ -- తన మెడలో చిన్నప్పుడు తాళి కట్టిన కృష్ణని మర్చిపోలేక వేదాంతాన్ని ఆశ్రయించింది. కేవలం చిన్నప్పుడు ఆ తాళి కట్టానన్న అర్హతతో భర్తగా ఆమె జీవితంలోకి రావడం నాకిష్టంలేదు. నేను స్వయంగా ఆమె ప్రేమని పొందాలి! కావాలంటే తరువాత చెపుదాం ఈ చిన్నప్పటి విషయం. అప్పుడు తను మరింత సంతోషిస్తుంది. లేకపోతే ఆమె ప్రేమని పొందటానికి, ఆమె మనసు వివాహంవైపు తిరిగి మళ్ళించటానికి, నువ్వూ నేనూ కలిసి ఆడిన నాటకం అని ఆమె భ్రమపడే అవకాశం వుంది."

రామలింగం కొంచెం ఆలోచించి "అంతేనంటావా" అన్నాడు.

"అవును కాదనకు"

"సరే - అయితే" వప్పుకుంటున్నట్టు అన్నాడు రామలింగం.

7

తులసి కోటచుట్టూ ప్రదక్షిణలు చేస్తున్న రాధ హఠాత్తుగా ఆగిపోయింది. కారణం ఆమె

వస్తోందండీ” అన్న గొంతు వినిపించటం!

అంత దగ్గరలో మురళి గొంతు వినిపించేసరికి ఉలికిపడి పక్కకు చూసింది. మొఖాన విభూతి బొట్టూ, మెడలో రుద్రాక్షమాలా, పీతాంబరాలూ ధరించి చిరునవ్వుతో మురళి కనిపించాడు.

కోపంగా ఏదో అనబోయి కళ్ళు నులుముకుని అది తన భ్రమ అని గుర్తు తెచ్చుకుంది. తనమీద తనకే కోపం వచ్చిందామెకి.

‘ప్రేమ పిచ్చి పట్టింది అతనికి కాదు, తనకు!’ అనుకుంది కసిగా.

అన్నపూర్ణమ్మ రాధను ఆందోళనతో గమనిస్తోంది. పక్కన ఎవరో ఉన్నట్లు చూడటం, ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నట్టు మాట్లాడటం, అర్ధరాత్రి లేచి కూర్చుని గీత చదవడం - ఇవన్నీ ఆమెకు ఆశ్చర్యం కలిగిస్తున్నాయి.

“కాలేజీకి టైమవుతుంటే ఇంకా తులసమ్మ దగ్గరే ఉన్నావేం” అడిగిందామె.

“ఆ.....వడ్డించెయ్ వచ్చేస్తున్నాను” స్పృహలోకొచ్చింది రాధ.

భోజనం ముందు కూర్చుని అన్నంముద్ద చేతిలోకి తీసుకునేసరికి ఎదురుగా మురళి కనిపించాడు.

“నేను చెపుతోంటే మీకు వేళాకోళంగా ఉందేమో గానండీ, నేను మిమ్మల్ని ఎంతో గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నానండీ!” అంటూ ముఖం ముందుకు వంచి ఆమె చేతిలోని అన్నం ముద్దని ఆప్యాయంగా తినేశాడు.

ఆమె ఆశ్చర్యంతో ఉక్కిరిబిక్కిరయింది ‘ఇది కూడా తన భ్రమ అయితే తన చేతిలోని అన్నంముద్ద ఏమయినట్లు?’ కళ్ళు నులుముకుంది.

మరుక్షణంలో మురళి మాయమయిపోయాడు.

రాధ త్వరత్వరగా భోజనం ముగించి కాలేజీకి బయల్దేరింది. నాలుగడుగులు వేసిందో లేదో మురళి రోడ్డుమీద మళ్ళీ ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

“నమస్కారమండీ! మీకోసమే ఎదురుచూస్తున్నాను. మన పవిత్ర ప్రేమ గురించి ఏం నిర్ణయం తీసుకున్నారండీ? తెలుసుకోవచ్చా?”

రాధకు ఏడుపొచ్చింది. అంతా తన భ్రమ అని తెలుసు. ఓసారి కళ్ళు నులుముకుని మళ్ళీ చూస్తే చాలా - మాయమయిపోతుంది ఆకారం.

ఆమె కళ్ళు నులుముకుంది. కాని అతనింకా ఎదురుగా నిలబడే ఉన్నాడు.

“ఇంకా మాయమవలేదేం?” అని స్వగతంగా అనుకుంది.

“ఎవరండీ మాయమవటం?” అడిగాడు మురళి.

“మీరే”

“అదేమండీ! ఒక్కడినే మాయమయి ఏం లాభం? ఇద్దరం కలిసే మాయమవుదామండీ!”

“అంటే.... మీరు నిజంగానే ఉన్నారా ఇక్కడ?”

"నిజంగా ఏమిటండీ? బోలెడు నిజంగా ఉన్నాను. మీరు 'ఊ' అనేవరకూ ఎన్ని జన్మలయినా సరే - ఈ రోడ్డుమీదే వుంటాను."

రాధకు తెలిసిపోయింది - అతను నిజమే! ఊహ కాదు.

"అంటే మన ప్రేమకు మీరు వప్పుకున్నట్లే కదండీ?" ఆనందంగా అడిగాడు.

హఠాత్తుగా స్పృహలోకొచ్చిందామె.

"ఇంకోసారిలాంటి మాటలు మాట్లాడవద్దని మీకిదివరకే చెప్పాను" అంది కోపంగా.

"ఈ మాటలు వదిలేస్తే మనకి వేరేమాటలేముంటాయండీ?"

ఆమె అతనివంక చిరాగ్గా చూసి వడివడిగా నడవసాగింది. ఆమె వెంబడి పడ్డాడు.

"ఏమండీ! అయ్ లవ్ యూ అని ఒక్కసారి చెప్పండి! చాలు".

"చెప్పను!"

"ఎందుకనండీ?"

"నాకిలాంటివి నచ్చవు గనుక!"

"పోనీ, ఎలాంటివి నచ్చుతాయో చెప్పండి. అదే చేస్తాను."

"చేస్తారా ! అయితే తిన్నగా ఇక్కడినుండి వెళ్ళిపోయి, మళ్ళీ ఎప్పుడూ నాకు కనిపించకండి"

"అలాంటివి మరి నాకు నచ్చవు కదండీ?"

ఆమె మళ్ళీ నడక ప్రారంభించింది.

"ఏమండీ! నా ప్రేమమీద నమ్మకం లేకపోతే పరీక్ష పెట్టి సైకిల్‌మీద ఇండియా అంతా చుట్టమంటారా! బే ఆఫ్ బెంగాల్లో ఈత కొట్టమంటారా?"

"మర్యాదగా వెళ్తారా, పోలీస్ కంప్లెయింట్ ఇవ్వమంటారా?"

"చూడండీ! మీ మంచికోసం చెప్తున్నాను. మీరు ఎవర్నయినా నమ్మకోండిగానీ ఆ పోలీసుల్ని మాత్రం నమ్ముకోకండి! కేవలం మంచికోసం చెప్తున్నాను. అయినా ప్రేమించాను అన్నవాడి మీద పోలీస్ కంప్లెయింట్ అంటారేమిటండీ! సరే పోనీండి! ప్రియురాలన్నా ఇలాంటి విషయాల్లో చూసీ చూడనట్లు పోవాలని మేఘసందేశంలో రాశారు."

"మేఘసందేశంలోనా?"

"ఒరిజినల్ కాదులెండి! మా ఫ్రెండ్ కూడా ఓ పేరుతో నవల రాశాడు. ఇంక మీరు వప్పుకున్నట్లే కదండీ-"

"లేదు.....లేదు......లేదు."

"సరే! మీ రాతి హృదయం ఎలా కరిగించాలో నాకు తెలుసండీ! రాతిలో నుంచి నీరు వెలికి తీయగలదు నా ప్రేమ. నేను కొంతకాలం రాయలసీమలో ఉన్నానులెండి-"

"........"

ఇంటి ముందున్న ఎలక్ట్రిక్ పోల్ పక్కన నిలబడతాను. ఎన్ని పగళ్ళు ఎన్ని రాత్రుళ్ళు అయినా సరే, అక్కడి నుంచీ కదలను! ఇదే నా ప్రతిజ్ఞ!" అని అతనంటూ వుండగా ఆమె కాలేజీ గేటు దాటేసి లోపలికెళ్ళిపోయింది.

రాధ కాలేజినుంచీ ఇంటికొస్తూనే ఇంటి ముందున్న ఎలక్ట్రిక్ పోల్‌వేపు చూసింది. మురళి చిరునవ్వుతో కనిపించాడక్కడ.

చటుక్కున చూపులు మరల్చుకుని ఇంట్లో కెళ్ళిపోయింది. స్నానం, పూజలు, గీతా పఠనాలు అన్నీ యధావిధిగా జరుగుతూనే ఉన్నాయి గానీ మనసు మాత్రం వేటిమీదా లగ్నం కావడంలేదు.

బాగా చీకటి పడ్డాక ఉండబట్టలేక ఓసారి డాబామీద కెళ్ళి చూసింది.

దీపం కాంతిలో అతనక్కడే నిలబడి ఉండటం కనిపించింది. త్వరగా మెట్లుదిగి తన గదిలోకొచ్చేసింది మళ్ళీ.

అలా ఎంతసేపు నిలబడతాడు? మహా అయితే ఇంకో రెండు మూడు గంటలు. ఆ తరువాత ఆకలేయకుండా వుంటుందా, నిద్ర పట్టకుండా ఉంటుందా? అనుకుని సరిపెట్టుకుంది.

రాత్రి పదకొండయిపోయింది. లోలోపల ఆత్రుత పెరిగిపోతోంది. అతనింకా నిలబడే ఉన్నాడా? గది
కిటికీ తలుపులు తెరచి చూసింది.

మురళి చిరునవ్వు నవ్వుతూ చేయి ఊపాడు. కిటికీ తలుపులు మూసి మంచం మీద పడుకుందామె.

మురళికి కాళ్ళు పీకేస్తున్నాయి. రెండు మూడు గంటలు నిలబడితే చాలు రాధ పరుగుతో వచ్చి 'ఐ లవ్ యూ' అంటుందేమోనని ఊహించాడు తను. కానీ ఆమె గుండె కరగలేదు సరికదా - తనను సర్కస్ జంతువును చూసినట్లు ఉండుండి చూస్తోంది.

'హుఁ' అనుకున్నాడు మురళి.

"ఎప్పుడూ 'హూ' అనకపోతే ఇంకేదయినా అక్షరం వాడకూడదూ?" అన్నమాటలకి ఉలిక్కిపడి పక్కకు తిరిగి చూశాడు. ఎలక్ట్రిక్ పోల్‌మీద ఓ సాలీడు తప్పితే ఇంకెవ్వరూ కనిపించలేదు.

మరింత తలతిప్పి చూశాడు "ఆ మాటన్నది నేనేనయ్యా - ఊరికే దిక్కులు చూస్తున్నావ్ కానీ" అంది సాలీడు చిరాగ్గా.

"మాట్లాడుతో......తోతోతోంది ను.....నునునువ్వా?" అడిగాడు తడబడుతూ.

"అవును నేనే! ఎందుకలా ఖంగారు పడుతున్నావ్?"

"సాలె పురుగు ఎక్కడయినా మాట్లాడుతుందా?"

"బుద్ధిలేకపోతే సరి! సినిమాల్లో ఎద్దులు పాటలు పాడ్డం కుక్కలు నవ్వటం, పొట్టేళ్ళు

అంది సాలె పురుగు.

"సారీ!" అన్నాడు మురళి.

"గుడ్ బాయ్! అది సరే గానీ, నీ ప్రేమ ఫలించడానికి ఓ సహాయం చేసిపెట్టనా?"

"ఏం చేయగలవ్ నువ్వు?"

"అదిగో! ఎవర్నీ అలా అండర్‌ఎస్టిమేట్ చేయకు! నీకూ, ఈ ఎలక్ట్రిక్ పోల్‌కీ మధ్య సాలెగూడు అల్లేస్తాను. రేపొద్దున రాధ బయటికొస్తూ ఈ గూడు చూసిందంటే నీ మీద ఎంత ప్రేమ కలుగుతుందో ఒక్కసారి ఆలోచించు!"

మురళి ఒక్కసారి ఆలోచించాడు "అబ్బ! రియల్లీ ఒండర్‌ఫుల్ ! నాకింత సహాయం చేస్తున్నందుకు నీ ఋణం ఎలా తీర్చుకోను?"

"ఆ రాధను పెళ్ళి చేసుకుని నీ వెంబడి తీసుకుపోతే చాలు!"

"అదేమిటి?"

"అదో పెద్ద కథ! నేను రాధ గదిలో ఉన్న ఓ ఆడ సాలెపురుగుని ప్రేమించాను. ఇద్దరం కలసి కాపురం చేద్దామని ఆ గదిలో ఎన్నిసార్లు గూడు కట్టుకున్నా ఆ రాధ చీపురుతో మా గూడు ఊడ్చి ఇదిగో - చెత్తకుండీలో పడేస్తోంది! ఎంత కఠినహృదయమో చూడు."

"స్టోన్ ఏజ్ గాళ్" అన్నాడు మురళి.

మరుక్షణం గూడు అల్లటం ప్రారంభించింది సాలె పురుగు.

అంతలో "నేను కూడా నీకు సాయం చేయనా!" అన్న మాటలు పక్కనుంచి వినబడి తల తిప్పి చూశాడు మురళి.

ఒక కుక్క నిలబడి ఉంది.

"నువ్వా? నువ్వు నాకు ఏం సహాయం చేస్తావ్?"

"ఈసారి రాధ కిటికీ తలుపు తెరిచి చూసేసరికి నేను కాలు ఎత్తుతాను."

మురళి కెవ్వున కేక పెట్టినట్లు "ఎందుకూ?" అని అరిచాడు.

"ఒక జంతువుకే స్థంభమని భ్రమ కలిగేలా అలా స్థాణువులా నిలబడ్డ నిన్ను చూసి ఆమెకి ప్రేమ కలగవచ్చు"

"నోర్ముయ్! కాలెత్తక్కరలేదు, తోకెత్తక్కరలేదు ఇక్కడనుంచి పోతావా పోవా" అని అరిచాడు మురళి.

"కదలక" అంటూ కోప్పడింది సాలెపురుగు పని మధ్యలో డిస్టర్బెన్స్ చూసి.

ఎందుకో రాధకు చటుక్కున మెలకువ వచ్చింది. దూరంగా ఎక్కడో ఆకాశంలో నుంచి పాట వినబడుతోంది.

"శంకరా........" అంటూ ఎలుగెత్తి అరుస్తోందా గొంతు.

దానివెనుకే ఆకాశం విరిగి మీద పడుతోందేమో అన్నంతగా ఉరుముల శబ్దాలు, మెరుపులు, ప్రళయం ముంచుకు రాబోతున్నట్టుంది.

ఒక్క ఉదుటున లేచి కిటికీ తలుపులు తెరిచి చూసిందామె.

మురళి నిశ్చలంగా నిలబడి ఉన్నాడు. ఆమె గుండెలు బరువెక్కిపోయినయ్. ఆమె చూస్తూండగానే ఓ నల్లని మేఘం మురళి తలకు తగిలేంత కిందకు వచ్చేసింది.

"చూశావా గురూ! రాధను నిద్రలేపి కిటికీ దగ్గరకు లాక్కొచ్చాను! ఓ మంచి వర్షం కూడా కురిచేశానంటే - ఆమె ప్రేమ కూడా దెబ్బకు వర్షిస్తుంది."

"మరి నేను తడిచిపోతాను కదా?"

"నువ్వు తడవకుండా నేను చూసుకుంటానుగా!" అంది మేఘం.

మరుక్షణం పెద్ద గాలీ వాన మొదలయిపోయాయ్. రాధకు మురళి మీద ఎక్కడ లేని జాలీ కలిగింది. తనమీద ఎంత ప్రేమ లేకపోతే ఇన్ని అవస్థలు పడుతున్నాడు పాపం!

అంతలో పాటతోపాటు గాలి వాన కూడా ఆగిపోయింది.

రాధ కన్నీరు తుడుచుకుంది. తెల్లారడానికి ఇంకో గంట టైముంది, సరిగ్గా అప్పుడే ఆబోతు రంకె వేయడం వినిపించింది. ఆమెలో సన్నటి వణుకు ప్రారంభమైంది. అది మురళిని చూసిందంటే పొడిచేయడం ఖాయం!

"భగవంతుడా! అతనిని ఆబోతు బారినుండి రక్షించు" కళ్ళు మూసుకుని దేవుడిని ప్రార్థించేసుకోసాగిందామె.

ఆబోతు సరాసరి మురళి దగ్గరకొచ్చి ఆగింది.

"ఏం బ్రదరూ, ఏమిటి విశేషాలు!" అడిగింది పలకరింపుగా.

"ఏమన్నావ్! నేను నీ బ్రదర్నా?"

"అవునూ! 'అచ్చోసిన ఆంబోతులా తిరుగుతావేం! చదువుకో!' అని నిన్ను మీ టీచర్ అనడం నేను విన్లేదనుకున్నావా? అది సరే గానీ నీకు సహాయం చేద్దామనొచ్చాను - రాధ కిటికీలోంచి చూస్తోంది, నేనిప్పుడు నిన్ను పొడుస్తున్నట్లు నటిస్తాను. దాంతో ఆమె పరుగెత్తుకొస్తుంది! ఎలా వుంది?"

"నిన్ను అపార్థం చేసుకున్నందుకు క్షమించు ఆబోతూ -"

"డోంట్ బాదర్! బ్రదర్స్ అన్నాక ఆ మాత్రం సహాయం చేసుకోకపోతే ఎలా?" అని పెద్దగా రంకె వేసి దూరం నుంచీ మురళి వేపు పరుగెత్తసాగింది.

రాధ వణికిపోసాగింది.